

W. Kelly

Stromen van levend water

Over het werk van de Heilige Geest

Johannes 7:1-39

Ons onderwerp van vanavond kan niet los gezien worden van wat we in de eerdere hoofdstukken hebben gezien. De omstandigheden zijn anders en vooral de manier waarop we de Heer hier zien. Het is Gods waarheid, niet formeel, maar liefdevol aan ons geopenbaard. In de weg die Christus gaat, laat God Zijn plannen zien. Door Zijn genade wordt de hoorder eenvoudig gemaakt, en de waarheid niet geforceerd. De voortgang lijkt misschien langzaam, maar anders kan er geen voortgang zijn. Hoe kan er een zegen voor de ziel zijn als deze niet door God op deze manier wordt gegeven? Gods boodschap wordt ons voorgehouden. Niet alleen de waarheid wordt door God aan ons geopenbaard, in plaats van alleen menselijke kennis, maar ons hart wordt geraakt door de reikwijdte van Zijn Woord. Daardoor leren we Zijn bedoelingen kennen.

Als we zo naar dit hoofdstuk kijken, zien we dat onze Heer hier weer een andere kant van de Heilige Geest laat zien dan in hoofdstuk 3 en 4. Er is een duidelijke opbouw, die samenhangt met de verdere openbaring van Christus. Ik twijfel er niet aan dat hoe meer God van Hem laat zien, des te meer we met Hem vertrouwd raken en de kracht van Gods Woord leren kennen.

Eerst hebben we de noodzakelijke fundamentele waarheid van de nieuwe geboorte gezien, die voor de heiligen van alle tijden geldt. God zegent nu door de verdere openbaring van Zijn Zoon. Het fundament is gelegd in Johannes 3, en ik wil hier kort de aandacht vestigen op de mooie opbouw van het evangelie.

Wij hebben eerst Christus, het Woord, gezien zoals Hij van eeuwigheid af alleen bij God was, Zijn komst hier op aarde en de gevolgen tot aan het komende koninkrijk (Joh. 1:50-52). Het gaat om de volledige openbaring met betrekking tot de heiligen en tot God, maar ook Zijn openbaring in de wereld en het effect hiervan op de ongelovigen die worden meegevoerd in de tijd tot aan het eeuwig oordeel, dat Hij persoonlijk ter hand zal nemen.

Het is duidelijk dat we hier regelmatig een stukje van het koninkrijk zien waarin Christus hier beneden Gods heerlijkheid zal vestigen. Dan komt de vraag: 'Hoe kan een mens deel hebben aan het koninkrijk van God?' Het derde hoofdstuk van Johannes beantwoordt deze grote vraag en toont ook dat God degenen toebereidt die deel zullen hebben aan Zijn koninkrijk. Als Hij dit heeft laten zien, onthult Hij ook Zijn heerlijkheid als de Zoon van God. Wij zien nu alles met de glans van Christus en onze zegen in Zijn licht.

Alle heiligen, van de eerste tot de laatste, hadden al deel gekregen aan een nieuw leven, een nieuwe natuur uit God, die hen in staat stelde gemeenschap met God te hebben. Maar nu weten we dat dit 'het eeuwige leven' is, onze eigenlijke bestemming in Zijn Zoon (Joh. 3:16). Maar dit is nog niet alles. Zoals we in Johannes 4 zien, geeft Hij ons ook de Heilige Geest, opdat wij gemeenschap kunnen genieten met de Vader en de Zoon. Christus is de beloofde Messias, maar men wilde Hem niet aannemen. Nu maakt die belofte plaats voor de openbaring van de diepere, eeuwige heerlijkheid van Zijn Persoon.

Doordat Hij wordt verworpen, komt namelijk de grote heerlijkheid van de Zoon van God naar voren, geopenbaard in volmaakte genade hier op aarde. Daarom ontmoet Hij Zelf, nu niet gezocht door één of andere Joodse geleerde, een arme, geringe vrouw uit Samaria – wat leidt tot een uiteenzetting over het levende water dat Hij geeft. Het gaat om de wonderbare genade en de gave van de Heilige Geest, waardoor de gelovigen nu zelfs gemeenschap kunnen hebben met de Vader en de Zoon.

De wedergeboorte is er door Gods genade altijd geweest en zal er altijd zijn, zolang Hij mensen roept. Omdat de mens van zichzelf een dode en onreine zondaar is, is hij niet in staat het koninkrijk van God te beërven. Maar nu hebben wij als gelovigen het voorrecht het koninkrijk van God te mogen verwachten. Het is duidelijk dat God Zijn Zoon zal eren, ook al is Hij verworpen door Israël. Alle knie moet zich voor Hem buigen. De komst van de Zoon van God in genade en in vernedering is de aanleiding tot Zijn verheerlijking.

Door het zien van de heerlijkheid van de Zoon proeven we de liefde van God in ons hart. En wij ervaren de kracht van de Heilige Geest, Die Jezus toont als de

Onthuller van al die liefde en heerlijkheid. Daarom is de gave van de Geest de werkelijke bron van de christelijke eredienst, die de vroegere orde vervangt die door God was ingesteld, en ook de natuurlijke wil van de mens om te aanbidden. Het is een onschatbare weldaad.

Nu komen we op een ander onderwerp. De Heere Jezus wordt ons hier getoond, nadat de Joden hebben geprobeerd Hem te doden (Joh. 7:1). Niet alleen de leiders zijn jaloers op Hem, maar zelfs de mensen in Judea. De haat is compleet, maar ze zien geen kans om het licht van God te doven. Maar met het Loofhuttenfeest voor de deur roepen Zijn broeders Hem op naar Judea te gaan, zodat men ook daar Zijn werken zal kunnen zien. De Heer doet Zijn werken nu vooral in Galilea, nadat men Hem had verdreven uit Judea. De discipelen zijn ontevreden omdat de Heer Zich had teruggetrokken. Zij willen graag eer met Hem inleggen door Zijn grote daden aan de wereld te laten zien, eer naar het vlees.

Maar wat had de Heer nu in het vorige hoofdstuk laten zien? Hij heeft geschud aan de wortels van de boom van hun verwachtingen, want de menigte had Hem tot Koning willen maken (Joh. 6:15). De discipelen herinneren zich dat de Heer de broden had vermenigvuldigd. Ze spraken onderling vaak over deze dingen en hebben daarbij misschien gedacht aan Psalm 132. Ze willen haast maken met het koninkrijk, want hier is vast en zeker de Koning. De Heer weigert resoluut en als de mensen blijven aandringen, wijst Hij op het wonder dat Hij heeft verricht om hun het werkelijke doel van Zijn zending te laten zien. Hij zal niet als de Christus worden aangenomen. Natuurlijk is het bij God van het begin af bekend dat de Joden de Messias zouden verwerpen, zoals de profeten duidelijk hebben aangekondigd. Het offer van Zijn leven zal worden gebracht en de mens is volkomen op de proef gesteld. De mens heeft gefaald, zodat God grotere dingen heeft kunnen doen. Hij heeft niet alleen bewezen dat Hij de Messias is, maar Hij laat in het evangelie van Johannes Zijn goddelijke natuur en Zijn eeuwige persoonlijke heerlijkheid zien. Hij is afgewezen, maar er is een groter werk: de verlossing door Zijn bloed.

De mens begrijpt niet dat als het Koninkrijk van de Heer hier op aarde bestaat, er dan geen enkele onvolmaaktheid kan zijn. Als Hij de ware Koning op aarde is, ontbreekt ons niets. Maar hoe komt dat? God is nu niet in de gedachten van mensen, en de zonde wordt niet veroordeeld. Jezus zoekt echter alleen de wil en de eer van de Vader, Die Hem gezonden heeft. Het koninkrijk met de mens die in zonde leeft, is voor Hem onmogelijk. Het koninkrijk nu is voor Hem een regelrechte belediging.

Daarom is het eigenlijke punt van de toespraak van onze Heer in Johannes 6 het volgende: in plaats van op te staan om het koninkrijk in bezit te nemen, is Hij neergedaald om de wil te doen van de Vader. Die wil is het verlorene te redden. Hij is niet gekomen om Zijn eigen wil te doen, of mensen om zich heen te verzamelen die Hem welgevallig zijn. Het doel is het eeuwige leven, en de opstanding op de laatste dag. Tot schrik van de mensen brengt Hij nog een diepere waarheid naar voren: Hij is gekomen om te sterven, om Zijn leven te geven voor de wereld. Als zij Zijn vlees niet eten en Zijn bloed niet drinken, zal er geen leven in hen zijn. In plaats van een koning om hier gemak, overvloed en plezier te brengen, is Hij dus de neergedaalde, lijdende Mensenzoon.

Merk op dat Hij in Johannes 5 de Zoon van God is, Die in gemeenschap met de Vader werkt en zo mensen levend maakt. Degenen die Hem niet aannemen, zullen door Hem geoordeeld worden; want Hij is ook de Zoon des mensen aan Wie de Vader al het oordeel in handen geeft. Johannes 6 gaat nog dieper. Het is niet de Zoon des mensen Die oordeelt, maar Die komt om te sterven en Zijn vlees te geven om te eten en Zijn bloed om te drinken. Hier zien we dat Christus waarachtig God is in volmaakte zelfverloochening en goddelijke liefde, ook al is Hij overduidelijk Mens.

Alle langverwachte koninklijke glorie van de Messias vervaagt en wordt aan de kant gezet door de dood. De zonde moet worden geoordeeld en God moet worden verheerlijkt. De mens kan in gemeenschap met God komen door de liefde en toewijding van Christus tot in de dood. Dit wordt, neem ik aan, bedoeld met het eten van Zijn vlees en het drinken van Zijn bloed. Hij sterft niet alleen als een offer, er is meer. Er is de gemeenschap met Zijn dood. Ik ontken niet in het minst dat Hij weldra de eer en heerschappij op Zich zal nemen. Natuurlijk weten we allemaal dat het slechts uitstel was. Maar voor dit moment is het duidelijk dat de dood er vóór Jezus is, en dat legt Hij de luisterende mensen uit. In het volgende hoofdstuk, Johannes 7, vinden we het Loofhuttenfeest dat een vooruitblik is op de heerlijkheid die God gaat geven.

De broeders van de Heer dringen aan op de openbaring van Hemzelf, het tonen van Zijn heerlijkheid. Dit is het moment denken ze. De Heer verklaart dat hún tijd altijd daar is. Zij zijn van de wereld. Zij spreken over de wereld, en de wereld hoort hen. Maar Zijn tijd is nog niet gekomen. Als we bedenken Wie het is Die deze woorden uitspreekt, de Schepper en de Erfgenaam van alle beloften, Die het recht heeft alles te nemen, wat een oneindige genade is dan de uitspraak: 'Mijn tijd is nog niet aangebroken'. Tegelijkertijd is het een oordeel over de zondaar, want zijn tijd is altijd bereid. Het betekent het doodvonnis over elke menselijke gedachte.

De tijd van de mens is het heden; daarom is hij altijd gereed. Hij houdt ervan zichzelf groot te maken en leidt zijn eigen leven. Wat de weg van de Heer des te gezegender maakt is dat er geen twijfel bestaat over Zijn macht. Zijn broeders, wordt hier gezegd, geloven niet in Hem, maar ze twijfelen niet aan Zijn macht. Ze hebben echter geen besef van Zijn heerlijkheid, geen zondebesef en geen idee van de genade in Christus. Ze zien niet de tegenstrijdigheid rondom Jezus. Hij die alle macht heeft kan alles in een oogwenk veranderen, maar Hij wacht op het juiste uur. Zijn tijd is nog niet gekomen.

De broers gaan naar het feest en zien wat de mensen van Jezus denken, en het ongeloof van de Joden. Ze mompelen en redeneren, maar het zijn gedachten van de mensen; dromen van mensen die geen rekening met God houden. De geest van de mens kan niet tippen aan de liefde van God. Menselijke ideeën zijn *menselijk*, en niets anders. Er zit geen kracht in; ze zijn net zo machteloos als de mens waaruit ze voortkomen en dragen het stempel van dood en liefdeloosheid in zich. Bij Jezus is dat niet zo. We weten dat Hij alle macht heeft, maar ik durf te zeggen dat er onvergelijkelijk veel meer bij Hem is te vinden. Hij is goddelijk in Zijn liefde. Hij komt en ondergaat de volkomen vernedering die voor Hem ligt. En als ze Hem proberen te doden, heeft Hij zeker diepe gedachten over wat Hem allemaal nog te wachten staat. Hij ziet wat er voor Hem ligt, maar Hij verhaast het niet. Hij wacht rustig op God. Hij minacht de wereld niet om wat ze gaat doen. De satan is nog aan zet. Maar voor Zijn aandacht staat God, Die de liefde Zelf is.

Daarom wacht Hij tot het feest begonnen is. Als het op een hoogtepunt is, maakt Hij Zich daar bekend, wat het ook mag kosten. Allereerst zegt Hij dat Hij op het punt staat heen te gaan naar de Vader. Ik vestig hier de aandacht op, omdat dit van het grootste belang is als uitgangspunt voor de werking van de Heilige Geest, waarover ik vanavond hoop te spreken. Het geschenk in kwestie veronderstelt de dood en het vertrek van Jezus. Hij gaat daarheen waar de mensen Hem niet kunnen volgen, waar de Joden achterblijven. Op de laatste dag, dus de grote dag van dit feest, zelfs het laatste feest van het Joodse jaar, staat Jezus op en roept enz. (Joh. 7:33-37).

Laten we even stilstaan bij de betekenis van dit feest. Zoals de meesten wel weten is het de herinnering aan het innemen van het beloofde land door het volk Israël na de omzwervingen in de woestijn. Het wordt na de graanoogst en de wijnoogst gevierd, welbekende symbolen in de Schrift van de voltrekking van Gods tweeledige oordeel. Het gaat eerst om het oordeel tussen goed en kwaad; dat is de graanoogst. Vervolgens is er een niets sparend oordeel over wat vijandig is tegenover God; dat is de wijnoogst. God houdt Zijn volk dus altijd voor hoe en wanneer ze verlossing kunnen verwachten. Het is tevergeefs om te denken dat

Gods glorie kan worden verwacht vóórdat het oordeel voltrokken is. Het oordeel moet volledig zijn loop hebben, en daarna komt de zichtbare heerlijkheid van God hier op aarde.

Dit feest tekent niet, zoals de andere feesten die zeven dagen duren, de loop van de aardse tijd. Er is een *extra* dag. Dus niet alleen de volle week die de cyclus van de menselijke gebeurtenissen laat zien, en zelfs de heerlijke rustdag aan het einde daarvan volgens Gods Woord. Want het is in feite niet op de zevende, maar op de *achtste* dag, dat Jezus Zichzelf bekendmaakte. Het was niet de rustdag van de goede schepping, maar de dag en de glorie van Zijn opstanding. Dus is de dag van de nieuwe schepping. Op die dag staat Jezus daar en roept: 'Als iemand dorst heeft, laat hij bij Mij komen en drinken.'

Niets kan voor een geestelijk denkend mens duidelijker zijn dan de kracht van wat ik heb geprobeerd te zeggen naar aanleiding van dit hoofdstuk. Het is niet de Geest van God, zoals die in zielen werkzaam was voordat Jezus gekomen was. Het is ook niet de kracht van de Heilige Geest, zoals die werkt als de bron van gemeenschap met Jezus, wanneer Hij komt als de Zoon van God. Hier is een uur dat niet kan aanbreken, voordat Jezus heengaat naar de Vader. Hier hebben we een zegen die in geen enkele mate of vorm kan worden genoten door een mensenhart, vóórdat de Heere Jezus is gestorven en Hij is opgestaan en opgevaren naar de heerlijkheid. Maar het punt dat onze Heer hier naar voren brengt is dat Zijn heerlijkheid direct hier beneden wordt gekend en genoten door de gave van de Geest, als overwinnende stromen van zegen in de gelovige (Joh. 7:37-39); terwijl het Koninkrijk er nog niet is. Het is niet wat we al hebben, maar iets nieuws. En geen wonder, want wat voelt en doet God naar aanleiding van het sterven van Jezus? Welk teken, welk waardig bewijs geeft Hij na de ondoorgrondelijke vernedering die Zijn Zoon heeft moeten ondergaan?

De Zoon geeft nu uit vrije genade de Heilige Geest aan de gelovige, opdat hij gemeenschap kan hebben met de Vader en met de Zoon, Die Zichzelf heeft overgegeven. Wie anders kan de liefde proeven en zich ook maar enigszins een voorstelling maken van de waardigheid van Zijn Persoon, en zich daarin verheugen? We maken onszelf gelijk aan Hem, als we doen alsof we uit onszelf gemeenschap kunnen hebben met de Zoon. Zelfs onze nieuwe natuur is niet genoeg. De Heilige Geest is de enige bekwame kracht, zoals we al hebben gezien.

Het gaat hier nadrukkelijk om Christus als de Zoon des mensen. Hij is tot het uiterste verworpen en Hij is gestorven, opgestaan en verheerlijkt in de hemel. Let op, dit is allemaal gebeurd voordat het oordeel wordt voltrokken. Geen oordeel over de mens, en nog geen scheiding tussen gelovigen en ongelovigen, en geen

wraak over degenen die Hem haten. Vóór deze rechtvaardige handelingen van God plaatsvinden, verlaat de Zoon des mensen de wereld. Hij vaart op naar de hemel en zendt van daaruit de Heilige Geest om de schakel te zijn tussen de gelovige op aarde en Hemzelf, de verheerlijkte Mens aan de rechterhand van God. Zodoende kunnen we nu met vreugde in ons hart door de kracht van de Heilige Geest ons verblijden in onze Heiland, en wijd en zijd van Hem getuigen. Er is Eén Die in mij woont, en Hij is mijn leven. Om mij te kopen en te reinigen, is Hij gestorven. Hij is juist verworpen door de mensen waarvoor Hij was gekomen. De aardse beloften zijn voorlopig komen te vervallen, hoewel het einddoel blijft bestaan.

God verandert nooit en doet wat Hij heeft beloofd. God gebruikt deze tussentijd om iets groters te doen. In plaats van de regering van Christus hier op aarde is er een nieuwe orde gekomen, waar de mens niet op voorbereid is. Terwijl ik op aarde ben, hoe heerlijk is dit, zendt Hij vanuit de hoge de Heilige Geest in heerlijkheid neer. Zo raak ik als het ware bekend met het toneel waar ik naartoe ga, zodat ik eraan gewend raak terwijl ik nog op aarde ben. Ik mag de Heilige Geest inwonend hebben; en Hij weet alles, zodat ik elk belang, elke kans, elke gedachte en verwachting van mijn hart mag verbinden met Christus, mijn Heer in de hemel.

Dit is wat de Heere Jezus ons in deze passage in Johannes 7 voorhoudt: ‘Op de laatste dag, de grote dag van het feest, stond Jezus op en riep aldus: Als iemand dorst heeft, laat hij bij Mij komen en drinken!’ Ongeacht wat er nog zal volgen begint Hij met de realiteit van de eigen behoeften van de mens. Wat is er in de goddelijke dingen krachtelozer dan louter theorie? Het is van het grootste belang op onze hoede te zijn voor slechts een plan of stelsel van waarheid. We hebben niet alleen een geest, maar ook een ziel. Als we tot God zijn gekomen met een waarachtig hart, mogen we de kostbare dingen van God zien en ons erin verheugen. Maar er moet een oprecht verlangen zijn: ‘Als iemand dorst heeft, laat hij dan bij mij komen en drinken.’ Het veronderstelt dat de mens begint, zoals het hoort, met de armoede van zijn eigen ziel. God ziet hem zoals hij is en wil door Christus voorzien in al zijn behoeften. Als Hij een behoefte creëert, is het Zijn doel die in Zijn genade te bevredigen. ‘Laat hem tot Mij komen,’ zegt Christus, ‘en drinken’. Zoals de Schrift zegt: ‘Uit zijn binnenste zullen stromen van levend water vloeien.’

Dus als de dorstige ziel drinkt, is er voldoening voor het hart door wat de Heilige Geest geeft. Maar daar blijft het niet bij, om de volgende reden. De Vernederde is in afwijzing gestorven, in verzoening opgestaan en verheerlijkt in de hemel. Van daaruit is Hij de Bron van ondersteuning, van de kracht van de Geest die als het

ware alles draagt. Het kan hier een aardse woestijn zijn. Dit maakt het wonder echter alleen maar groter. De omstandigheden veranderen niet. De wereld is echt niet verbeterd en laat zijn ware aard zien; ze is veroordeeld zoals nooit te voren. Het kwaad van de mens hier beneden blijft aanwezig; de vijandschap tegenover God blijft een realiteit; de totale afwezigheid van eenheid is volledig bewezen door de dood van Christus.

Toch wordt midden in die toestand de Heilige Geest gegeven, niet alleen als bron van water voor de gelovige zelf, maar als stromen van levend water voor anderen om ons heen. Hoe heerlijk zijn Gods wegen en woorden! Hoe waardig treedt Hij het kwaad en de schijnbare triomf van de satan tegemoet! De vijand is nooit zo grondig verslagen als toen hij het helemaal naar zijn zin leek te hebben. De ondergang van de Zoon des mensen – zo leek het voor Zijn vijanden –, was precies de manier waarop Hij het verlossingswerk volbracht. En daardoor heeft Hij een nieuwe plaats ingenomen, vanwaar Hij de gelovigen de gave schenkt van de Heilige Geest, Die vanuit de hemel is gezonden om stromen van verfrissing te geven in een sombere wereld, een droge woestijn.

Laat me enkele serieuze vragen stellen aan degenen die hier vanavond zijn. Hoe laat de Heere Jezus Zichzelf aan jou zien en hoe komt het dat je met Hem verbonden bent, nu Hij in de hemel is? Heb je de hoop dat je daar ook eens zult zijn? Dat is zeker de hoop van de gelovige. En meer dan dat: we zullen daar voor altijd bij Hem zijn. Maar is het alleen maar een *hoop*? Is er niets voor het hart, hier en nu? Is er geen huidige kracht die ons verenigt met Jezus, daar waar Hij is?

Dit is wat de Heer aan de Zijnen bekend heeft gemaakt. Hij wil niet alleen maar dat wij verlangen naar die dag van glorie, Hij wil ons nu al in het hart ervan laten genieten. Hij maakt nu al de kracht en de vreugde daarvan tot de onze. Hij wil ons nu al in de wereld zenden als gevers, niet alleen ontvangers, van Zijn rijke barmhartigheid. De gelovigen die in hun diepste nood gedronken hebben van het levende water, toen er alleen maar vermoeidheid en gebrek was, hebben ontdekt dat Hij hen rijk heeft achter gelaten. Hoewel Hij niet meer op aarde is, heeft Hij ons rijk gezegend boven elk menselijk denken, zelfs al lijken we uiterlijk meer verlaten dan ooit.

Zo staat dit hele gedeelte in duidelijk contrast met wat de heiligen en de profeten eens hier beneden hebben geweten en gezocht. Zie hoe scherp en beslissend de scheidslijnen zijn. Kijk naar de verlangens van het hart in de Psalmen; zoek in de profetieën van Jeremia, Ezechiël of wie dan ook: Was dit hun situatie? Waarom niet? Zeker waren ze ook gezegend; en het heeft hun niet ontbroken aan de genade van God. Ze zijn door God gebruikt en hebben zich laten gebruiken. Maar

als we naar hun ervaringen kijken, hebben ze, ondanks hun schitterende visioenen over de toekomst, niet zo'n vermogen tot aanbidding en getuigenis gehad als de christenen nu.

Ik bedoel niet te zeggen dat een christen nu geen dieper verdriet kent dan een Ezechiël of een Jeremia. Ik zeg niet dat Christus, Die zelf het meest heeft geleden, ons de gemeenschap met Zijn lijden onthoudt; ik weet zeker dat Hij dat niet doet. Hij wil niet dat we de gemeenschap met Hem verliezen, als beproevingen op onze weg komen. Maar wees ervan verzekerd dat de diepste vreugde van Christus en onze gemeenschap met Hem daarboven samenhangt met Zijn verwerping hier op aarde. Hoe meer iemand door de kracht van de Geest zijn plaats met Christus inneemt, hoe meer hij door de wereld wordt veracht. Maar wat een heerlijkheid, vreugde en geluk is het met Hem verbonden te zijn!

Hoe komt het dat christenen vaak neerslachtig zijn? Ik bedoel niet zozeer vanwege het gezwoeg en het verdriet op hun weg, maar terneergeslagen van hart. In hun gedachten over de Heer wordt de omgang met de hemel vergeten. Waarom ligt er een wolk van duisternis, een gebrek aan volle en frisse vreugde over het feit dat ze Hem toebehoren? Ze vergeten wat Jezus hun heeft gegeven en slagen er niet in door de kracht van de Geest naar de hemel te kijken. Ze kijken dus niet naar de wereld als een wildernis, hoezeer de stromen van levend water ook door hen heenvloeien. Ze zien de aarde als een begerenswaardige plek. Waarom wordt Christus hier niet verhoogd? Waarom hebben wij en Hij hier nu geen eervolle naam? Zijn uur is echter nog niet gekomen; en ook dat van ons niet, want wij zijn één met Hem. Het uur van de mens heeft Hem alleen minachting, afwijzing en de dood gebracht; ook ons deel is om hier niets te zijn. Christus' deel hier op aarde was volkomen verachting en haat van de kant van de mensen. Door Zijn genade zijn wij met Hem verbonden, en hecht Hij zich aan ons en worden wij tot Hem getrokken (Joh. 12:32).

Dat schijnt precies te zijn waartoe de Heilige Geest hier gegeven wordt. Let in dit verband op de uitdrukking 'stromen van levend water'. De kracht van de Heilige Geest vervult het hart met de heerlijkheid waarin Christus is opgenomen. Wat past beter bij de droge wildernis? Als alles om je heen onvruchtbaar is en er geen enkele waterbron is om uit te putten, geen groene plek om je te verfrissen, geen palmboom om ook maar enige rust en schaduw te vinden? Wanneer een volkomen gevoel van verlatenheid hier beneden het hart vervult, is dat juist wat de ziel nodig heeft en versterkt in overeenstemming met Gods gedachten.

Daarom stel ik hier de vraag: Als we in Johannes 4 de Heilige Geest hebben, Die de gelovige met de Zoon en de Vader verbindt, wat tot aanbidding leidt, wat is

dan de nieuwe en speciale zegen die hier wordt beloofd? Ongetwijfeld houdt het meer verband met dienst, dan met aanbidding. 'Uit zijn binnenste zullen stromen van levend water vloeien'. Dit veronderstelt dat de gelovige door genade absoluut uitgetild wordt boven de wildernis waar hij doorheen gaat. Er is gemeenschap met anderen in de kracht van de Heilige Geest. Zo worden we vol van de vrede van Hem, Die ons de vrede van God in het hart geeft, waardoor de hemel heel dichtbij is – een thuis waar hem in genade door Jezus Christus toegang geboden wordt. Zo verbindt de Heilige Geest ons nu aan de Heere Jezus, waardoor alles wat de wereld te bieden heeft slechts ijdel is.

Aan de andere kant is er ook het besef van rijkdommen die het hart van de mens niet kan bevatten. En we weten, als we ze ons eigen hebben gemaakt, dat ze allemaal alleen de vrucht zijn van de genade van onze Heiland. Kortom, we zien hier niet alleen de Geest van de Zoon, Die ons leidt tot blijdschap in Zijn Persoon en de genade en liefde van de Vader; maar nog veel meer de kracht van de Heilige Geest, Die wordt geschonken door de hemelse Mens in Gods glorie. Hij maakt ons ervan bewust dat Zijn glorie in ons woont en laat de stroom van ons getuigenis aangaande Hem overvloeien tegenover anderen hier beneden.

Dit herinnert ons een beetje aan het verschil tussen het 'heilige priesterschap' en het 'koninklijke priesterschap' in 1 Petrus 2. Laten we er even naar kijken om het punt voor ons duidelijker te maken. De apostel Petrus spreekt daar over de gelovigen als bekleed met dit dubbele priesterschap. Het is in elk geval geen onnodige herhaling, geen vage opsomming van voorrechten, maar eerder een duidelijke visie op onze plaats bij God. Wat is de functie van het 'heilige priesterschap'? Het is het brengen van geestelijke offers. We naderen met een toegewijd hart tot God en brengen onze geestelijke offeranden in relatie met Hem. Aan de andere kant wordt ook gezegd dat wij een 'koninklijk priesterschap' vormen. Het doel hiervan is niet het offeren van lof en dank, maar het vertonen van de voortreffelijkheden of deugden van Hem, Die ons vanuit de duisternis heeft overgebracht in Zijn wonderbaar licht. Zo oefenen wij ons in het loven van God door onze Heere Jezus, en tonen wij aan de andere kant in ons getuigenis Zijn grootheid aan de mensen. Hij heeft met ons gehandeld zoals alleen God kan plannen of bewerkstelligen. De christen doet er goed aan dit altijd voor ogen te hebben in deze wereld. Het zoeken naar aardse glorie is in feite een echte vernedering voor een christen.

Natuurlijk moeten wij als christen in deze wereld werken om ons brood te verdienen voor onszelf en ons gezin. Dat is nodig. Maar dat is geen reden waarom we niet de Heer met heel ons hart kunnen dienen en een ware, energieke en liefdevolle dienst voor Zijn naam kunnen verrichten; terwijl we met onze handen

werken om te voorzien in onze dagelijkse behoeften. Op het moment dat u dit een eigen waarde geeft en denkt eer te verwerven in deze wereld, bent u verloren voor het getuigenis van Christus in de hoge. Ik ontken niet dat door de genade van God sommigen worden geroepen om actief betrokken te zijn bij wat onder mensen zo hoog genoteerd staat. U kent natuurlijk ook mensen die door God zijn geroepen om bezig te zijn met wat het natuurlijke hart waardeert. En u hebt misschien gezien dat sommigen daar heel eenvoudig onder blijven. Ik zeg niet dat het verkeerd is een beroep te hebben; ik gebruik de hemelse heerlijkheid om de geest van de wereldse dingen te beoordelen, en ik waarschuw voor de ijdele eer van mensen in die dingen. Namelijk het verlangen naar aardse eer, het waarderen van dingen voor jezelf en je gezin, het in gedachten en gevoelens worden meegesleept door wat de wereld ervan vindt.

Zoals het uur van Christus nog niet was gekomen, zo geldt dat ook voor ons. Als we Hem toebehoren, hebben we niets te maken met de wereld, zelfs niet met het kleinste stukje eer van de wereld. Wees gerust, dit is maar een tijdelijke oneer voor een kind van God. Het doet er weinig toe wat er in de wereld te koop is, waarom zouden we dat willen hebben? Zullen wij straks niet de wereld oordelen, ja, zelfs de engelen? Ik sta niet stil bij de onbeduidendheid en waardeloosheid van de dingen die we willen hebben. Want de voldoening zit vaak alleen in het najagen ervan, niet eens in de dingen zelf. Voor sommigen is een 'lintje' zelfs genoeg beloning voor levenslange inspanning! Dat zijn verstandige mensen.

Sta mij toe te benadrukken hoe belangrijk het voor een christen is op zijn hoede te zijn voor deze wereld, en alleen op Christus te zien bij alles wat hij doet, hetzij voor zichzelf, hetzij voor zijn kinderen. Ik bedoel niet zoiets absurds dat het christendom alle gelovigen zou oproepen hetzelfde simpele beroep te kiezen, of dat het zinvol is de omstandigheden waarin men geroepen is te verlaten als men daarin ook kan blijven met God, of naar een baan te zoeken die volkomen ongeschikt is. Dit noem ik geen geloof, maar dwaasheid. Maar bij dit alles wil ik benadrukken dat als er iets, wat dan ook, van dag tot dag gedaan moet worden, er maar één waardig motief is: alles te doen tot eer van de Heer. Als we zeker weten dat we Zijn wil doen, kunnen we dat doen met een goed geweten en een gelukkig hart. Het is tot oneer voor een christen om te vergeten dat we hier zijn om Gods wil te doen en te getuigen van een verworpen Christus, verheerlijkt in de hemel.

Maar wat is de grootste wens van de wereld? Vooruitgang, uitdaging; want wat we vandaag doen is een springplank naar de toekomst. Dit alles is een ontkenning van het christenleven en het menselijk verlangen naar de vluchtigheid van de wereld. We kunnen iets groots en beters najagen op aarde, maar geliefden, waar

is de trouw van ons hart aan Christus? Is het zo dat men toch de eerste Adam verkiest boven Christus? Dit is eigenlijk de vraag: Hecht ik de meeste waarde aan de eerste Adam of aan de tweede? Als mijn hart de laatste Adam toebehoort, moet ik dat dan niet laten zien in alles wat ik dagelijks doe? Is de eer van Christus alleen voor de zondag? Dat is toch zeker geen trouw aan Hem, Die het Hoofd is! Bent u door de genade van God geroepen om Zijn Zoon in u te laten zien, terwijl u zich in een positie bevindt die in het oog van de wereld laag en gering is? Het zij zo. Het is een uitgelezen kans om iets van de heerlijkheid van Christus te vertonen.

Ik vraag u niet om mensen te volgen, maar om het woord van God te onderzoeken en te oordelen in hoeverre u in uw positie Christus kunt eren. Moeten wij niet een brief van Hem zijn, bekend bij iedereen en door alle mensen te lezen? Is het niet zo dat de rivieren van levend water uit Hem door ons stromen? Geloof me, er schuilt niets van Christus in het vasthouden van wat men heeft, het handhaven van onze rechten en onze waardigheid, ook al is dit in de ogen van de wereld heel reëel, en het inbreuk maken op onze vrijheid in een tijd die gezag minacht. Evenmin is er iets van Christus bij iemand die alles in het werk stelt om hogerop te komen en in de wereld meer gewaardeerd te worden. Aan de andere kant, wat uw positie ook is in de wereld, u hebt altijd de gelegenheid van Christus te getuigen. Wat de beproeving ook is, het is altijd maar een klein offer om te laten zien Wie Christus voor ons is.

Maar onze gids kan geen andere zijn dan Gods Woord. IJdel is onze eigen wijsheid; het is een kwestie van wat de Heere wil: daar draait alles om. Het komt erop neer dat iedereen, ongeacht zijn positie, de gelegenheid heeft Zijn wil te doen, en Zijn dienaar te zijn en te laten zien dat wij Hem oneindig veel hoger achten dan de wereld. Mijn plicht is, ongeacht wat de Heer mij ook geeft om te doen, daarover tevreden te zijn. Hij kan het beste de omstandigheden beoordelen die nuttig zijn voor Zijn eer en voor Zijn dienaar hier beneden. Laten we ze gewoon gebruiken als een gelegenheid om Zijn lof te verkondigen, en daarbij niet de wereld volgen. Wat mijn functie ook is, hoog of laag in de ogen van de mensen, het is slechts mijn broodwinning. Een gekruisigde Verlosser, Die nu in de hemel is, maakt korte metten met de wereld en alles wat daarin is.

Ik geef een voorbeeld. Stel, ik ben schoenmaker. Is het mijn doel de beste schoenmaker van Londen te worden? Stel dat ik een dokter ben. Wens ik dan de grootste praktijk in de stad? Is er in dit streven iets van Christus? Is dit de manier om de verheerlijkte Heer te volgen? Doe ik mijn werk werkelijk voor Hem? Ons hart weet heel goed hoe we ons werk werkelijk voor Hem kunnen doen en daarin Zijn liefde kunnen laten zien. Maar het zij ver van ons als christenen om ons werk

te veronachtzamen en er een gewoonte van te maken nalatig te zijn in het zaken doen! Een mens wordt geen heilige door een slaaf te zijn. Het punt is van ons geloof is dat wat we ook moeten doen, hetzij iets kleins of iets groots, dat we het allemaal voor Hem doen.

Zo getuigen we, ook in onze dagelijkse gesprekken, dat we niet voor onszelf leven, maar voor Hem Die voor ons is gestorven en opgestaan. En we kunnen daarbij altijd aanspraak maken op de kracht van de Heilige Geest. In tegenstelling tot de vergankelijke dingen van de wereld zal ons getuigenis blijvende invloed hebben. We trekken slechts door een vreemd land; ons huis is bij Christus. Maar de Heer heeft ons hier en nu geroepen op een plek. We blijven hier, zolang Hij ons gebiedt voor Hem te werken. We reizen op bevel van de Heer. We houden ons aan het gebod van onze Heer. Zo kan Hij ons gebruiken. We zijn in de wildernis en in plaats van alleen uit de steenrots te drinken, hebben we intussen een bron van binnen waar rivieren van levend water uit stromen. Het is de vreugde van Jezus, Die Zich hier beneden manifesteert in de kracht van de Geest Die ons vreugde schenkt in Hem. Er is een overvloedige zegen als we Hem toebehoren hier en nu. Alle glorie van de wereld is schadelijk, het bedrieglijke klatergoud van de duivel om een geoordeelde en vergankelijke wereld te behagen.

Geliefden, ik wil jullie vragen in hoeverre jullie dit, en dit alleen, zoeken. Ik moet mezelf dat ook afvragen. Ik hoop dat door Gods genade niets van de waarheid die Hij ons laat zien, onttaardt in onvruchtbare kennis. Neem me niet kwalijk als ik u het gevoel geef dat ik er niet evengoed voor moet waken. De barmhartigheid van God heeft Zijn kinderen doen ontwaken, geroepen en bepaald bij deze waarheid en het geloof eenmaal aan de heiligen is overgeleverd. Het is een enorme zegen, maar ook een verantwoordelijkheid. Wie lopen het meeste gevaar om het te verliezen en vijandig te worden? Degenen die de waarheid kennen, maar niet meer erin leven en het losgelaten hebben. Hoe kan er ook in geleefd worden, als niet Christus maar ikzelf het doel ben? Wanneer we Hem niet in de plaats van ons gemak of onze goede naam stellen, wordt alles verontreinigd en in de kiem gesmoord. Alleen de Heer weet wat het einde hiervan is. God heeft ons gedragen door Zijn genade, toen er geen enkele genegenheid van onze kant was. Hij heeft ons staande gehouden, ondanks ons falen. Hij heeft de gevolgen van onze ontrouw en ondankbaarheid weggedaan. De gezegende God, bij Wie Christus nu is, wil Hem verheerlijken in ons leven en geeft ons tegelijkertijd een morele verantwoordelijkheid. Hierin kunnen wij zien wat ongeloof met een christen kan doen. Maar Hij kan en zal ons bewaren en herstellen, als we op Zijn genade bouwen. Terwijl wij ook Zijn oordeel zien over dingen en personen, die Zijn woord minachten en misbruik maken van de genade.

Moge de Heer ons nederig maken en houden! Moge Hij ons geven Hem in de heerlijkheid te zien en zo de dingen van de wereld te oordelen, terwijl we wachten op het uur van de oogst die komt. Ondertussen kennen wij al de vreugde van Zijn heerlijkheid in de Heilige Geest, Die voor dit uur is geschonken. Mogen wij vaten voor Zijn getuigenis zijn. Het kan nodig zijn om die te breken, zodat de rivieren vrijer kunnen stromen. Niettemin zullen het stromen van levend water zijn tot lof en eer van Zijn genade en glorie!

Bron: https://www.stempublishing.com/authors/kelly/6h_s/hs3river.html

